

Sygn. akt IV CSK 423/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko Gminie Miasta S.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej S. sp. z o.o. w S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.).

Skarżąca przedstawiając uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w kontekście zarzucanych naruszeń prawa procesowego i materialnego oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie wykazała, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi efekt ewidentnych błędów w zakresie wykładni prawa i w konsekwencji jest oczywiście nieprawidłowe, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa zgodnie z art. 232 k.p.c. przede wszystkim na stronach. Sąd nie jest jednak pozbawiony inicjatywy dowodowej, która oparta jest na jego uznaniu, a nie obowiązku ustawowym. Z tej przyczyny dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu nie może co do zasady być uznane za działanie naruszające zasady bezstronności sądu i równości stron, nie można bowiem sądowi zarzucić, że działając w ramach przysługującego mu uprawnienia, realizuje cel wydania wyroku, zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy. Niekiedy zwłaszcza w sytuacjach procesowych, w których nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu stanowiącego element zebranego materiału, stanowiłoby pogwałcenie elementarnych zasad, jakimi kieruje się sąd przy wymierzaniu sprawiedliwości (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CSK 23/15, nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

W niniejszej sprawie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu przez Sąd drugiej instancji z dokumentu w postaci upoważnienia Prezydenta Miasta S. z dnia 13 listopada 2002 r. udzielonego C. J. jako Wiceprezydentowi Miasta S. do wydawania decyzji administracyjnych i podpisywania pism w sprawach prowadzonych m.in. przez Wydział Gospodarki Nieruchomościami, (który to dokument został złożony dopiero na etapie postępowania apelacyjnego) przyczyniło się do wyjaśnienia rzeczywistego stanu faktycznego i ustalenia, iż pismo z dnia 20 grudnia 2005 r. informujące stronę powodową o odmowie uwzględnienia jej wniosku o zmianę stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, a podpisane przez Wiceprezydenta Miasta S. C. J. wywarło skutki prawne, co miało istotne znaczenie dla oceny, czy strona powodowa dochowała określonego przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami terminu do skierowania sprawy na drogę postępowania przed samorządowym kolegium odwoławczym.

Dlatego w zaistniałej sytuacji brak podstaw do przyjęcia, iż Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistych naruszeń wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa procesowego. Wbrew stanowisku strony powodowej - co jednoznacznie wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku - Sąd drugiej instancji nie oparł rozstrzygnięcia na dokumencie zawierającym oświadczenie Prezydenta Miasta S., potwierdzające czynność prawną Wiceprezydenta Miasta S. w postaci zawartej w jego piśmie z dnia 20 grudnia 2005 r. odmowy (będącej przejawem oświadczenia woli) uwzględnienia wniosku strony pozwanej o zmianę stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego.

Z kolei skuteczność umocowania C. J. jako Wiceprezydenta Miasta S. nie tylko do wydawania decyzji administracyjnych, ale także i do podpisywania pism w sprawach prowadzonych przez Wydział Gospodarki Nieruchomościami, miała wpływ na ocenę prawną dochodzonego przez stronę powodową roszczenia. Zgodnie z art. 46 ust. 1 w zw. z art. ustawy z dnia 8 maja 1990 r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. 2016, poz. 446, ze zm.), oświadczenia woli w imieniu gminy w zakresie zarządu mieniem składa jednoosobowo prezydent, albo działający na podstawie jego upoważnienia zastępca samodzielnie albo wraz z inną upoważnioną przez niego osobą.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2015, poz. 1804, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2016, poz. 1667).

aj

l.n